

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief juli 2006

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer, beste donateur,

Alle donateurs, zowel jong als oud, zijn voor mij heel bijzonder. Zonder jullie bijdragen zou ik dit mooie werk niet kunnen doen. Toch wil ik in deze nieuwsbrief een bijzondere groep jonge donateurs onder uw aandacht brengen: de leerlingen van scholen, die zich met hart en ziel inzetten voor de niños van Inti Huahuacuna. Hun betrokkenheid en inzet is voor mij iedere keer weer een ongelooflijke stimulans om dit werk te blijven doen.

Graag laat ik een paar kinderen van Inti Huahuacuna en enkele vrijwilligers aan het woord. Zij hebben een verslagje geschreven, waarin zij vertellen wat het project Inti Huahuacuna voor hen betekent. Ook vertel ik iets over het tandartsproject.

Het is zo prachtig om te zien hoe kleine projecten, zoals Inti Huahuacuna en Tica Tica, zover weg en zo hoog in dat Andesgebergte, zulk een warme vriendenkring hebben weten op te bouwen in Nederland!

Voor deze vriendschap dank ik jullie uit de grond van mijn hart en ik hoop met jullie steun nog tot in lengte van dagen dit werk te kunnen doen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling en steun,
Marianne Schepers*

Een aantal niños voor het opvanghuis.

Een gelukkige Jhon Tony

Hallo mensen in Nederland,

Ik heet Jhon Tony, ik ben 12 jaar en ik woon in Cusco. Vanaf mijn 8 jaar kom ik al naar Inti Huahuacuna en ik ga er elke dag na school naar toe. Bij Inti Huahuacuna is het heel gezellig, want we kunnen er spelletjes doen en knutselen. Ik hou heel erg van de spelen Retrovende en Twister, maar soms gaan we ook op schoolreisje en krijgen we speciale workshops. Mijn broers gaan niet naar Inti Huahuacuna. De teamleden zijn heel goed voor mij en ze helpen me altijd als ik problemen op school heb. Mijn mooiste herinnering bij Inti Huahuacuna is toen we op kamp gingen naar Andahuaylillas.

Kerst 2005 in Peru.

Dat is weer eens wat anders. Geen druilerig, grijs Nederlands weer, maar een lekker zonnetje en zo'n 20 graden. Niet rustig met de familie waar het kerstdiner voor je gekookt wordt, maar met ruim 150 kinderen voor wie jij het kerstdiner klaarmaakt, wat een ervaring weer! De stad wordt steeds meer versierd. Dieren, lichtjes, alles wordt uit de kast getrokken. Daarnaast is het geloof hier erg belangrijk, dus 'el nacimiento' (de geboorte) staat centraal. Daar kunnen wij in Nederland met onze kleine beschaafde kerststalletjes nog wat van leren. Bij de mensen thuis en waar je maar komt zie je de meest grote kerststallen met alles erop en eraan, zo ook bij ons thuis in de huiskamer. Op het project zijn we druk aan de slag gegaan om het gebouw te versieren. Slingers van kerstbomen en kerstbellen geknutseld (je wordt hier opeens heel creatief, niet kopen, maar zelf maken!) en kerstbomen versierd. Die versieringen vinden veel kinderen alleen zo mooi, dat na een paar dagen de boom er nog wel staat, maar zonder versieringen en met kapotte lampjes, omdat de kinderen hier steeds mee spelen.

De kersman deelt cadeautjes uit.

Eindelijk is het dan zover, het kerstfeest! Dit wordt geprobeerd een beetje geheim te houden voor de kinderen, omdat er anders opeens heel veel vreemde koppies voor de deur staan die natuurlijk ook wel zin hebben in een feestje. Om 09.00 uur zijn Marieke, het team en ik de boodschappen gaan doen. Voor 160 kinderen kip en aardappels. Gelukkig hoefden wij dit keer niet echt te koken, maar konden we gebruik maken van een heel grote oven in de buurt, waar alles in ging. Adeline heeft wel haar kookkunsten laten zien door 12 (!) chocoladetaarten voor de kinderen te bakken, errug lekker! Tafelkleden, bordjes, bekers en limonade en voor elk kind een

tasje met een paar kleine cadeautjes en een kerstkaart, waar Marieke en ik de hele week aan hadden geklust. Een kerstman kon natuurlijk ook niet ontbreken. Gelukkig had Adeline een Franse jongen in de kroeg ontmoet die zich wel wou opofferen, dus ook de Kerstman was present. Wat was het een mooie dag, het was echt een topdrukte! De sala de manualidades (handvaardigheidslokaal) vol met kinderen en verder alle kinderen op de patio en op de trap. Dolores deelde de cadeautjes uit en dit was het moment waarop Marieke en ik een stapje terug deden. Het enthousiasme straalde er vanaf bij het team en je kon merken dat dit echt hun feest is! Ik word elke keer weer zo gelukkig van al die lieve, blijde koppies die zo gelukkig zijn met alles! 'Feliz navidad, profel!' En dat wens je hun natuurlijk allemaal ook zo erg! Om zeven uur was iedereen de deur uit en hebben we met het team nog gezellig gegeten en toen was ook deze dag weer voorbij.

Ook een kerstfeest voor Tica Tica.

Vanmiddag doen we het nog een klein beetje over in Tica Tica, dit is het tweede project van Inti Huahuacuna. Iets minder uitgebreid, maar wederom met de Franse Kerstman en heel veel kindjes, dus ook dit wordt vast weer een succes.

Lieve allemaal, vanuit Cusco willen wij jullie intens bedanken voor jullie financiële steun, want hiermee hebben jullie onze niños een echt kerstgevoel geven. Wij wensen jullie allemaal heel fijne kerstdagen en alvast een heel gelukkig nieuwjaar!

Veel liefs,
Anike,
Marieke en
Adeline.

Marieke, Anike en Adeline(vrnl)

Bijzondere donateurs.

Wat zou Inti Huahuacuna zijn zonder donateurs!?! Ik moet erkennen dat dit bitter weinig zou zijn. Dankzij de warme giften van vele donateurs kunnen wij dit mooie werk continueren. Hiermee geef ik gelijk al aan dat iedere donateur op zich voor mij heel bijzonder is. Toch is er een groep donateurs die extra bijzonder zijn en dat zijn de leerlingen van scholen. Er is niets mooier dan mijn verhaal te mogen vertellen aan de schoolgaande jeugd en te zien hoe ongelooflijk zij zich inspinnen om ook hun steentje bij te dragen aan de opvang van onze niños in Cusco. Vooral uit de prachtige reacties en vragen die zij stellen, ervaar ik steeds weer een grote betrokkenheid van de Nederlandse leerlingen met hun leeftijdsgenoten in Cusco.

Daarom wil ik in deze nieuwsbrief hieraan heel graag aandacht geven door een paar acties van scholen en enkele hartverwarmende uitspraken van leerlingen te vermelden:

Er zijn weer veel geraniums verkocht.

Hun aandacht en belangstelling is steeds weer fantastisch. Wat mij op deze school het meest raakt is dat zij mij in mijn eerste jaar op weg hebben geholpen met mijn werk in Cusco, maar dat zij er ook voor gekozen hebben om mijn werk ook in de daarop volgende jaren te steunen. Ik ben daar heel blij mee, want door jaarlijks terugkerende donaties kan ik de continuïteit van ons opvanghuis beter garanderen.

De leerlingen van basisschool de Marimba mocht ik enkele jaren geleden al ontmoeten toen zij een prachtige actie voerden voor onze niños. Dit jaar hadden zij een kunstproject op school en

groep 2 had een sprookje bedacht. Hiervan is een video gemaakt en de leerlingen zelf bedachten dat ze die video misschien wel konden verkopen om met de opbrengst de kinderen in Peru weer een keertje te steunen. Een grandioos initiatief en de film neem ik in september mee om aan onze kinderen daar te laten zien.

Hier krijg ik de dvd overhandigd.

Ook basisschool de Talisman in Eindhoven steunt ons werk al enkele jaren. Zij hebben al verschillende acties gehouden, waaronder een Wereldkinderfeest. Bij de opening van dit feest droegen de kinderen de vlaggen van de landen die zij vertegenwoordigden. Ze kregen allemaal een paspoort met foto mee, die ze in elk bezocht land (klas) af moesten laten stempelen. Iedere groep bezocht 3 andere groepen (landen) om deel te nemen aan een activiteit. De klassen waren erg mooi versierd en aangekleed in de sfeer van het land. De kinderen zijn hier weken mee bezig geweest. Na afloop van het feest werd onze stichting verblijd met een mooie donatie.

De opening van het feest.

Jaarlijks organiseert Basisschool 't Mulderke een sponsorloop. Een week voor hun actie mocht ik het verhaal van onze niños aan de leerlingen vertellen. Enkele mooie momenten zijn mij bijgebleven. Zo zei een van de kinderen na afloop van mijn verhaal:

“Ik vind het zo knap dat jij zo goed Nederlands spreekt, terwijl je in Peru werkt”.

Wat me ook nog raakte was de reactie van een van de leerlingen, die geen zin had gehad om de deuren langs te gaan om sponsors te zoeken. Na mijn presentatie kwam hij terug in de klas en zei tegen de meester dat hij zich daar zo voor schaamde, nu hij mijn verhaal gehoord had. Hij had er erge spijt van en in de middagpauze is hij op een hol overal aan gaan bellen en heeft hij nog 8 sponsors gevonden. Op een middag liepen de leerlingen hun race tegen de klok. Het was prachtig om te zien hoe deze kinderen er nog een extra rondje uitpersten voor het goede doel. Langs de route stonden de ouders aan te moedigen, er stonden kraampjes met drinken en lekkernijen en er was muziek. Op zulke momenten weet ik precies waarom ik dit werk wil doen! En het eindresultaat mocht er zijn! Ik neem mijn Peruaanse petje hiervoor af.

Kinderen laten hun sponsorkaart afstempelen.

Op Basisschool de Vossenbergh in Schijndel mocht ik een presentatie komen geven in het kader van een kerstmarkt. Tot mijn grote verrassing werd ik na mijn presentatie door een van de leerlingen in het Spaans aangesproken. Ik heb mijn ogen uitgekeken naar de prachtige kerstknutselwerkjes die de leerlingen gemaakt hadden. Op de kerstmarkt werden deze verkocht onder toezicht van “Scrooge”, die de prijzen allemaal wel erg hoog vond! De uiteindelijke opbrengst was een schitterend bedrag, waar wij enorm mee geholpen zijn.

De leerlingen van de Franciscus Basisschool in Boskant hebben ook dit jaar weer een ‘heitje voor een karweitje actie’ gehouden. De aandacht van de kinderen tijdens mijn presentatie was geweldig en iedere keer weer geniet ik van de reacties, zoals: “Geen geld voor water? Heb jij dan geld voor water nodig? Dan kun je ook niet doortrekken daar?”

Heb jij dan ook geen geld voor toiletpapier? Hoe moeten die kinderen dan hun bips afvegen? Heb je dan ook geen luchtverfrissers?”!

Alles bij elkaar een flink ‘heitje voor een karweitje.’

Als ik een presentatie op een school heb mogen geven mail ik na mijn thuiskomst altijd een verslagje naar Dolores, om haar te vertellen over de reacties van de kinderen. Hierop mailde Dolores mij een keertje het volgende terug:

“Marianne, ik ben echt ontroerd over de vragen die de kinderen van deze basisschool gesteld hebben. Ik vraag me af wat er in die koppies van deze kinderen om moet gaan. Ze kennen niet de dagelijkse werkelijkheid van Derde Wereldlanden en blijkbaar is het voor hen ongelooflijk dat wij geld voor water en toiletpapier nodig hebben, omdat we dit niet kunnen betalen. Wat zou ik graag naast je gestaan hebben, zodat ik hen een stevige omhelzing had kunnen geven als dank voor hun zorgen om ons. Wat geweldig dat kinderen op deze wijze leren delen en denken aan een ander, in dit geval aan kinderen en mensen die hun hulp hard nodig hebben. Wil je namens de niños van Inti Huahuacuna en mij iedereen op school die hieraan meegewerkt heeft danken uit de grond van ons hart. Muchas gracias, Dolores”. Oftewel “heel veel dank” en bij deze woorden sluit ik me helemaal aan!

Bijzondere hulptroepen

Naast de steun van alle donateurs hebben we ook ieder jaar ontzettend veel steun van vrijwilligers. Jaarlijks gaan een aantal vrijwilligers werken in het opvanghuis Inti Huahuacuna of Tica Tica. Zonder hun hulp zou het werk voor het Peruaanse team onmogelijk zijn.

Iedere vrijwilliger bedenkt een activiteit om met de niños te realiseren. Zij dragen zelf de verantwoordelijkheid over hun werkplan en het is ontzettend mooi om te zien hoe iedere vrijwilliger iets van zichzelf deelt met onze niños.

Zoals jullie al hebben kunnen lezen hebben Anike, Marieke en Adeline ervoor gezorgd dat de kinderen weer het Kerstfeest van hun leven kregen.

Ypke heeft zich ontpopt tot een ware tandartsassistente en dagenlang de Peruaanse tandarts Eduard en de vrijwillige tandarts Jeannette geholpen om de tandjes van de kinderen te reviseren. Ook over deze activiteit staat een verslag in deze nieuwsbrief.

Ypke samen met tandarts Jeannette.

Clementine heeft in het opvanghuis “Inti Ñan” in Tica Tica gewerkt. Zij heeft zich er sterk voor gemaakt om dit verwaarloosde gebouw schoon te maken, op te knappen en gezellig te versieren.

Elisabeth heeft van alle niños foto's gemaakt en dubbel af laten drukken. Samen met de kinderen heeft ze van deze foto's een memoriespel gemaakt, zodat de kinderen nog tot in lengte van dagen met dit prachtige foto-memoriespel kunnen spelen.

Nienke en Anne Marije genieten van de natuur in Cusco.

Anne Marije en Nienke zijn onlangs in het project begonnen. Anne Marije wil muziekinstru-

menten met de kinderen gaan maken en Nienke zal in het kader van het wereldkampioenschap voetballen een sportevenement gaan organiseren.

Graag wil ik nogmaals uit de grond van mijn hart al deze enthousiaste jonge mensen bedanken voor hun betrokkenheid en inzet voor de niños van Inti Huahuacuna. Hun hulp is voor ons onontbeerlijk!

Marieke en Anike hebben hun persoonlijke ervaring voor jullie op papier gezet.

Mijn belevenissen.

(verslag van Marieke Gans)

Marianne heeft me gevraagd om een stukje te schrijven over de periode dat ik in haar project Inti Huahuacuna in Peru gewerkt heb. Een vraag die, om heel eerlijk te zijn, eigenlijk onmogelijk te beantwoorden is. Want om te beschrijven hoe het werken met deze kinderen in Cusco geweest is, hoe hun wereld eruit ziet waarin zij opgroeien, welke prachtige, maar ook vaak bizarre, dingen die ik daar heb meegemaakt; ik zou er boeken over vol kunnen schrijven, en nog zal het beeld dat ik schets onvolledig zijn. Toch ga ik een poging wagen, omdat ik met dit kleine stukje tekst, mensen wil overtuigen dat het wel degelijk nut heeft om een project zoals Inti Huahuacuna, te steunen; op welke wijze dan ook. Met dit stukje, hoe klein ook, wil ik proberen wat voor de meesten ver weg en onvoorstelbaar is, een klein stukje gezicht te geven.

Mijn verhaal begint niet in Peru, maar een half jaar eerder, in Uden. Daar ontmoette ik Marianne voor het eerst bij haar thuis. Nog nooit eerder heb ik iemand ontmoet, zo eerlijk en oprecht, die zich belangeloos en met haar hart en ziel voor meer dan 100% inzet voor andere mensen. Iemand die ons laat zien dat het wel degelijk mogelijk is om een verschil te maken in deze wereld, waar we te vaak vergeten dat het leven niet alleen om ons zelf draait en we elkaar niet meer 'zien'.

Bepakt en bezakt met prachtige verhalen en vol enthousiasme begon ik een half jaar later aan een lange reis. Ondanks alle verhalen van Marianne vond ik het ook enorm spannend om alleen naar de andere kant van de wereld te gaan, om daar te gaan werken met de kinderen die ook nog eens een andere taal spreken! Wat stond me te wachten?

Dat werd me de eerste dag op het project meteen helemaal duidelijk: ik werd letterlijk en figuurlijk met open armen ontvangen! Je bent hier meteen hartstikke welkom, en waar je vandaan komt en hoe je eruitziet; dat maakt niet uit. Ik werd geraakt door het enthousiasme van de kinderen en het respect dat zij hebben voor hun 'profesores'.

Marieke en Marianne bezoeken de inca-ruines in Tipon.

Voordat de deuren van het vrolijk geschilderde gebouw open gaan, in de kleurloze wijk Zarzuela, zitten de kinderen soms al uren te wachten. En tot het moment dat de deuren 's avonds weer gesloten worden, is Inti Huahuacuna een drukte van jewelste. Een plek waar de kinderen stoeiend door de gangen rollen, in het handvaardigheidslokaal zeer geconcentreerd kaarten maken van de uit Nederland verzamelde en opgestuurde theezakjes. Maar ook eindeloos kleurplaten inkleuren en hulp komen vragen bij hun wiskundesommen. Voor elk kind is hier plek. En dat weten ze. Voor hen is de tijd dat ze hier 's middags komen doorbrengen een tijd om even stoom af te blazen. Om te voetballen of touwtje te springen op het binnenplaatsje, om een bakje pap met de lonche te eten (vaak de eerste maaltijd van de dag), of voor de 100ste keer memorie te spelen (en het verveelt ze nooit!!). Ze kunnen even zijn wie ze zijn: kind.

Na anderhalve maand intensieve Spaanse les heb ik het erop gewaagd en ben ik begonnen met mijn 'theaterklas'. De eerste les deden er 10 kinderen mee en was het zoeken naar woorden en met handen en voeten uitleggen dat we elke theaterles een toneelstukje zouden gaan maken. Na een half uur stonden eindelijk de tafels en de stoelen in de hoek. Pffffff... Met behulp van boeken ben ik sprookjes gaan uitwerken op papier en gingen we elke les een verhaal oefenen. Na 5 lessen stonden de tafels en stoelen al in de

hoek voordat ik het lokaal inkwam en wilden het dubbele aantal kinderen meedoen!! De laatste les heb ik met de kinderen Cenicienta (Assepoester) gespeeld. Tja, hoe doe je dat met 30 kinderen die voor de deur staan te springen en te dringen om mee te doen....? Uiteindelijk hebben we het gespeeld, met 10 stiefzusjes, 6 bewakers, 15 muizen en was mijn stem op! Maar genoten dat we hebben!!

Toen ik de eerste dag aankwam hier in Cusco had ik niet durven dromen dat ik dit met deze kinderen voor elkaar zou krijgen.

Voordat ik aan het werk in Cusco begon, heb ik 4 jaar in Nederland met jongeren gewerkt in een kindertehuis. Ik merkte de laatste periode dat ik daar werkte dat ik het niet goed meer kon verdragen dat ik steeds vaker jongens en meiden in de goot zag belanden, vaak door drugsgebruik.

Ik denk dat wanneer je vrijwilligerswerk gaat doen, iedereen dat stiekem ook doet om zichzelf een beter mens te voelen. Je geeft tenslotte veel van jezelf. Deze kinderen hebben mij iets teruggegeven dat ik in Nederland was kwijtgeraakt.

Marieke en haar jonge toneelspelertjes.

Het mooiste voorbeeld daarvan is het jongetje Jean Pol, die ik op een dag op straat zag voetballen terwijl de regen met bakken uit de lucht viel. Het was koud en hij rende onafgebroken met zijn blote voetjes door de blubber. Maar hij lachte, hij genoot intens. En die glimlach, die zal ik nooit vergeten.

Groetjes, Marieke.

Terugblik op een fantastische tijd in Cusco.
(verslag van Anike Ho)

Vorig jaar rond deze tijd was ik bezig te bedenken waar ik in het buitenland na mijn afstuderen vrijwilligerswerk kon gaan doen. Een project met kinderen, dat stond vast, maar meer dan dat ook niet. Via via kwam ik in contact met Aleid,

die vrijwilligster was geweest bij Inti Huahuacuna en na haar enthousiaste verhalen had ik mijn keuze gemaakt. Meteen contact opgenomen met Marianne in Uden en na mijn gesprek met haar was het rond.

Op 14 september 2005 vloog ik naar Lima, om een dag later meteen door te vliegen naar Cusco. Cusco, de stad die een beetje mijn stad is geworden en die voor mij onlosmakelijk in verband staat met Inti Huahuacuna en al haar niños.

Iets vertellen over de fantastische maanden die ik daar heb gehad is niet zo moeilijk, een korte samenvatting geven echter wel! Want wat heb ik veel meegemaakt en veel indrukken opgedaan in deze intensieve en bijzondere tijd. Ik heb genoten vanaf het moment dat ik in Zarzuela het project binnen liep. Elke dag weer al die lieve kinderen die je blij begroeten met 'profe, profe'! Kinderen in een wereld zo anders dan die van ons, zo blij met zo weinig.

Anike deelt haar zelfgemaakte hutspot uit.

Twee keer per week is er 'lonche' in het project. De kinderen krijgen dan allemaal een bakje pap met een broodje. Een belangrijk moment van de week waar iedereen dan ook met smart op zit te wachten. De eerste keer dat ik hier bij was, was ik ontroerd. Eten en drinken, voor ons zo iets basaals, voor hen zo schaars en honger hebben is eerder regel dan uitzondering. Hier kwam dan ook meteen 'mi plan de trabajo' (mijn werkplan) tot stand.

Elke vrijwilliger wordt gevraagd zichzelf een bepaald doel te stellen, een werkplan uit te voeren en ik heb me op het eten en al het leuke daar om heen gericht. Een mail naar Nederland leidde tot ongelofelijk veel mooie reacties en donaties waarmee ik heel veel leuke dingen heb kunnen doen. Nogmaals veel dank hiervoor. Enkele dingen die we daarvan hebben kunnen doen:

- de lonche uitgebreid met bananen;
- een Hollands-Peruaans feest met allerlei versieringen en Hollandse stamppot;
- een uitgebreid echt kerstdiner met kip en aardappels;
- heel veel zelfgebakken chocoladetaarten van Adeline;
- en heel veel geknutseld rondom de maaltijden, maar ook daarbuiten.

Anike en Adeline snijden de chocoladetaarten in punten.

Hiernaast beleefde ik nog zoveel andere dingen. De dag van de rechten van het kind was een hele bijzondere dag, met zelfgemaakte spandoeken onder begeleiding van politie de straat op om de mensen te laten zien hoe het leven van deze kinderen er uit ziet.

Een andere gebeurtenis die ik niet snel zal vergeten is 'el campamento'. Met 8 koepeltentjes voor ongeveer 40 (!) personen, houtvuur om op te koken en héél veel regen, een fantastisch weekend aan het begin van mijn verblijf in Cusco.

Ik kijk terug op een fantastische tijd die ik met heel veel leuke en bijzondere mensen beleefd heb. Natuurlijk met 'el equipo peruano' en daarnaast aan het begin met Marianne en Rianne en later tot het einde met Adeline en Marieke.

Met name Marianne en Doly, muchísimas gracias por todo y buena suerte por el futuro de Inti Huahuacuna!

Groetjes, Anike.

Evaluatie Tandartsenproject.

De kinderen van de wijk Zarzuela in Cusco, Peru zijn kansarme kinderen, die gebruik maken van de verschillende diensten die het educatieve centrum Inti Huahuacuna biedt. Negentig procent van de kinderen zijn straatverkopertjes, die op deze wijze een financiële bijdrage leveren aan het levensonderhoud van het gezin. Helaas kun-

nen zij hiervan geen medische zorg betalen zoals tandheelkundige zorg en om deze reden maakt Inti Huahuacuna gebruik van de hulp van de Nederlandse stichting Tandheelkunde Jesus Peru van tandarts Albert Visser.

In de maand april heeft de Nederlandse tandarts Jeannette van Erckelens belangeloos samen met Ypke en Eduard, de echtgenoot van Dolores, de kinderen van het opvanghuis Inti Huahuacuna behandeld. Op primitieve en creatieve wijze (zaklamp, flessen met alcohol om de spiegels te desinfecteren en zonder gebruik te maken van sondes) zijn de kinderen gecontroleerd.

Eduard stelde hiervoor zijn praktijk beschikbaar. Hoewel zijn praktijk primitiever is dan de praktijken in Nederland, is het een goede locatie om de kinderen te behandelen. Wel moeten wij zelf de materialen aanschaffen uit donaties en helaas was er geen compressor met voldoende capaciteit om meerdere kinderen achter elkaar te kunnen behandelen. Mede dankzij de donatie van enkele Udense tandartsen, hebben wij een compressor kunnen kopen.

Trots wordt de compressor getoond.

Jeannette, Eduard en Ypke hebben hiermee een geweldige klus geklaard. Van de kinderen kregen zij de volgende dag op het project ontzettend veel waardering en bedankjes. En uiteraard hiervoor ook onze dank!

Hallo allemaal,

Mijn naam is Cesar Apaza Quispe, ik ben 14 jaar en ik woon in Zarzuela. Vanaf 1 maart 2005 kom ik elke middag van maandag tot en met vrijdag naar het opvanghuis Inti Huahuacuna. In het pro-

ject ga ik heel graag naar het spelletjeslokaal om beter te leren schaken en ik hou ook erg van het maken van spulletjes van keramiek.

Een droomhuis van keramiek.

Ik hou veel van de teamleden van Inti Huahuacuna, want het zijn heel fijne mensen. Ze steunen en helpen me en ik heb vertrouwen in hen, zodat ik ook mijn problemen met hen kan bespreken. Het is ook heel fijn dat vrijwilligers naar het project komen om ons te helpen en ik vind het heel interessant om van hun culturen te leren.

Tijdens het avondmaal ontmoet ik mijn vrienden en het is geweldig dat we dit eten krijgen, zeker voor degenen die overdag helemaal niets te eten hebben. Mijn mooiste belevenis bij Inti Huahuacuna is ons uitje naar Lucre, omdat we toen naar het platteland gingen, waar we aardappelen kregen en vliegers op konden laten.

Ik vind het ook erg fijn als we naar films kijken over geografie, dieren en geschiedenis.

Het zou ook heel fijn zijn als we meer sportwedstrijden organiseren, zoals voetbal en volleybal.

Muchas gracias, Cesar.

Met dit mooie verhaal van Cesar eindigt mijn nieuwsbrief. Hopelijk zijn zijn woorden voor u een aanleiding om de projecten in Zarzuela en Tica Tica te blijven steunen, waardoor de niños verzekerd kunnen blijven van hun opvang.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

Girorekening 9233476 ten name van:

Stichting Inti Huahuacuna,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Heel veel dank voor uw belangstelling. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers